

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3333/2019
09.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Јакић, адвокат из ..., против тужене Комерцијална банка АД из Београда, ради поништаја решења и реинтеграције, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1471/17 од 18.01.2019. године у седници одржаној 09.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1471/17 од 18.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1471/17 од 18.01.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3344/15 од 19.10.2016.године којом је усвојен тужбени захтев, поништено као незаконито решење тужене бр. ... од 06.07.2009. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. ... од 04.02.2005. године, обавезана тужена да тужиоца врати на рад и накнади му трошкове парничног поступка. Одбијен је захтев старанака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Оспорио је ревизијске наводе. Трошкове за одговор на ревизију није тражио ни определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр, 72/11 ... 55/14) па је утврдио да ревизија није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се конкретно не указује на постојање других битних повреда поступка због којих се ревизија сагласно одрди члана 407 ЗПП може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код тужене је засновао радни однос 2002. године. Последњим уговором о раду био је распоређен на послове шефа Службе за ... у Одељењу Побижаним решењем тужиоцу је, након достављања упозорења, отказан уговор о раду због повреда радних обавеза предвиђених тачком 11/ц,11/х и 11/б уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је несавесно и немарно извршавао радне дужности и обавезе, давао нетачне информације и податке који су од битног значаја за доношење пословних одлука и да је нецелисходно и неодговорно располагао средствима банке. Тужилац је од надређеног добио задатак да изврши проверу ПОС терминала тужене на терену у вези примедба клијената о брзини проласка плаћања картицама. Упутство о начину провере није добио. У извештај је унео податке које је добио од запослених на терену посматрањем брзине проласка картица клијената. Утврђено је и да је тужилац потписао фактуру за фебруар месец 2009. године којом је фактурисано одржавање и неинсталираних ПОС терминала тужене, да је о овом проблему скретао пажњу директору сектора, али му је наложено да се спорна фактура потпише јер ће наредне фактуре бити умањене за спорни износ.

На основу утврђеног чињеничног стања, одлукама нижестепених судова је применом члана 179. став 1. и 2. и 180. став 1. и 2. Закона о раду и правила о терету доказивања из члана 231 ЗПП усвојен тужбени захтев за поништај побијаног решења. По становишту нижестепених судова тужени није доказао да је тужилац својом кривицом учинио повреду радних обавеза за које се терети, па је отказ уговора о раду дат тужиоцу незаконит.

Према становишту ревидента кривица тужиоца за повреду радних обавеза је доказана. У извештају од 29.04.2009. године достављеном директору Сектора тужилац је навео да је мониторинг рада ПОС терминала код свих ВИП клијената извршен пробном трансакцијом на ПОС терминалу и сторнирањем исте и поред тога што је знао да су то неистинити подаци, односно пропустио је да у складу са својим радним обавезама исконтролише да ли су запослени пробном трансакцијом спровели мониторинг ПОС терминала. Такође тужилац је одобрио фактуру за фебруар 2009. године која је укључивала и неактивне ПОС - ове банке, иако је знао да одобрава нетачне податке на фактури.

По становишту Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев дајући разлоге које прихвата и овај суд. Провера рада ПОС терминала није била део редовних радних обавеза тужиоца. Не може се у кривицу тужиоцу ставити пропуст да мониторинг брзине рада ПОС терминала није извршен пробном трансакцијом на терену јер такво упутство од надређеног није ни добио. Извештај је сачињен на основу резултата добијених од запослених са терена који су проверу вршили пробном трансакцијом или посматрањем брзине реализације плаћања

картицом неког од купаца, при чему су оба метода релевантна јер није била прописана процедура за вршење наведене контроле. Стога само чињеница да је у извештају од 29.04.2009. године наведено да се исти заснива на пробним трансакцијама, а не и на другом начину вршења контроле рада ПОС терминала, не представља немарно и несавесно извршавање радних обавеза, нити доказ да је тужилац својом кривицом дао нетачне податке од битног значаја за доношење пословних одлука.

Такође, чињеница да је тужилац потписао фактуру којом је одобрио плаћање и неактивних ПОСова банке не води закључку да је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која се огледа у несавесном и немарном располагању имовином банке. Ово са разлога што је тужилац упозорио надређеног директора Сектора на велики број прослеђених, а неизвршених налога за инсталацију и замену ПОС терминала чиме је покушао да спречи евентуално неправилно располагање средствима тужене. Тужиоцу је од стране надређеног наређено да фактуру потпише, а за спорни износ умањена наредна фактура, па није било штете по банку. Стога нема ни одговорности тужиоца за повреду радне обавезе за коју се терети.

Правилно су нижестепени судови усвојили и захтев тужиоца за реинтеграцију јер је то правна последица незаконитог отказа прописана одредбом члана 191 Закона о раду.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић